

Tot ce-i verde se ofilește

Gabriel Stănciulescu

Tot ce-i verde... se ofilește

Nu-mi stăvilesc dorința, mamă!
Și ieri și azi și noți de-a rândul
Încerc în vis să-ntind o palmă,
Dar tu dispari, rămâne gândul.

E lumea ta, ce ne desparte,
Ai fost și tu cum azi sunt eu,
Mă duce gândul mai departe,
Și eu am să fiu... în separeu.

Să îți vorbesc, îngân în șoapte,
Rostesc vorbe multe, fără sens,
Oftez ș-adorm târziu în noapte
Și apoi resimt un gol imens.

Cândva, mergeam pe jos o seară,
Când oboseai mă luai de braț,
Azi reumatismu-i o povară,
Ades mă prinde ca într-un laț.

Îți calc pe urme mamă dragă,
Eu simt cum vârsta mă zorește,
Știam, mi-ai spus o viață-ntreagă:
„tot ce-i verde se ofilește”.

Autor: Gabriel Stănciulescu